

14de zondag door jaar B

Mc. 6, 1-6

Bij de scholieren en studenten was er een lichte golf van opluchting de afgelopen week, want er mocht weer het een en ander, er waren versoepelingen en in tegenstelling tot vorig jaar, voelden de meesten van hen zich minder de verschoppeling, minder de mislukte, omdat ze geen examen hadden gehad, geen examenfeest mochten hebben, niet op vakantie konden vanwege het behaalde diploma. Al die dingen van het vorig jaar lijken voor de meeste scholieren en studenten dit jaar gelukkig niet van toepassing.

Waarom vertel ik u dit, zult u zich misschien afvragen. Nou, om u een beeld te geven van hoe onze maatschappij over het algemeen in elkaar zit. Alles, maar dan ook alles, is gericht op prestatie. Je moet dus proberen de beste te zijn, de sterkste, de krachtigste. We zien het dezer dagen volop op televisie. We hebben notabene een complete sportzomer en de teleurstelling is dan ook groot als het Nederlands voetbalelftal uitvalt. Sommigen hadden ze alweer op het hoogste treetje verwacht, want die prestatie daar zou het toch om gaan. We moeten de beste zijn, de krachtigste.

Die tegenstelling tussen zwakte en kracht is door de tijden heen ten nadele van de zwakte en ten voordele van de kracht uitgevallen, maar als we vandaag de bijbellezingen volgen, dan zien we dat dat in andere tijden heel anders is geweest. In de lezing van de profeet Ezechiël die we vandaag als eerste lezing hoorden, wordt Ezechiël op pad gestuurd en geloof maar, hij deed dat niet voor zijn plezier. God heeft er bij hem verschillende keren op aan moeten dringen om dat te doen, want hij moet naar een volk dat niet bereid is om te luisteren, wat zijn eigen minpunten, zijn eigen zwakheden niet wil zien. En alleen maar uitgaat van eigen prestatie oftewel 'we kunnen het allemaal zelf wel'. En zo gaat Ezechiël op pad om het volk te waarschuwen dat ze God niet links moeten laten liggen, om het volk te waarschuwen dat ze naar God toegericht moeten zijn, om op zijn minst te laten weten, zo zegt de lezing zelf, dat er een profeet van God onder hen is die ze steeds opnieuw zal waarschuwen.

Als we dan doorstappen naar de lezing van Paulus, dan begint het eigenlijk min of meer hetzelfde. Paulus geeft aan in zijn brief aan de Korintiërs dat hij wel drie keer aan God heeft gevraagd vrijgesteld te worden aan de opdracht die hij heeft, want hij zou als hij als man van God op moet treden, wellicht zelfs hoogmoedig kunnen worden en dat wil hij in geen geval. En in die bede en het feit dat hij toch door God naar de mensen toegezonden wordt, ontdekt Paulus dat er een kracht ligt in de zwakste zijn, in de minste zijn, want dan kun je ook beter mét de minsten zijn, tussen hen zijn en op die manier wordt je zwakheid je kracht. God zal met hem zijn, steeds opnieuw. En daarmee verwoordt Paulus eigenlijk duidelijk de boodschap die we bij zoveel profeten van tevoren al gehoord hebben, ook bij Ezechiël, ookal stond het zo letterlijk niet in die lezing van vandaag, maar ook hij weet dat God met hem gaat.

Nog een stapje verder in het evangelie komen we Jezus tegen. Jezus is God, dus God is vanzelf in hem en met hem. Maar dan nog, nog blijkt het volk, het volk van Nazareth in dit geval, de vaderstad van Jezus, het beter te weten. ‘Wij kennen hem toch, hij is toch die zoon van de timmerman en Maria zijn moeder zijn broers en zussen wonen hier toch in ons midden? Waar haalt hij het dan vandaan, die woorden, die daden, waar haalt hij het vandaan om die mensen te genezen en we weten uit een van de andere overleveringen dat ze hem zelfs de stad uit willen jagen.’ Hier in deze versie van Marcus, horen hoe Jezus zelf min of meer verbaasd is. Niet dat zijn krachten hem in de steek laat, want hij is toch nog in staat om enkele zieken te genezen door middel van handoplegging, maar verbaasd om de onwil en het ongeloof van het volk dat zo waarschijnlijk alleen maar op zichzelf durft te vertrouwen en wil vertrouwen en dus ook niet gericht is op God. En zo gaat Jezus verder naar de dorpen in de omgeving. Uiteindelijk naar heel Galilea, Judea en Jeruzalem. Overal om te bepleiten dat God met ons is. Dus we horen het bij Ezechiël, we zien het voorgedaan door Jezus en we horen het bijzonder bepleit vandaag bij Paulus: durf als christen gewoon zwak te zijn, zet niet alle pijlen op status en prestatie, maar durf zwak te zijn, de minste te zijn, want daaruit is de hoop te putten dat God met je gaat en vandaar uit zal de kracht van God in je op komen bloeien, zodat je met die minsten kunt gaan, naast hem of haar kunt staan, je voor die arme voor die mindere voor die slechtbedeelde op kunt nemen, want dat is wat Ezechiël probeert, dat is wat Paulus doet, dat is wat bovenal Jezus ons steeds opnieuw voordoet, in zijn zwakheid mag onze kracht liggen. Daaruit mogen we steeds opnieuw hoop putten.

Henry Vermeulen, diaken